

Бекі Крейвен

Другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок

Жити за своїми НОРМАМИ

“Бути свідками Бога в усі часи” (Мосія 18:9).

Мій тато служив в армії, тож ми багато переїжджали, коли я була дитиною. Найважчим у переїздах було те, що доводилося прощатися з друзями. Мені було важко заводити нових друзів, бо я була сором'язливою. На щастя, в школі та в Початковому товаристві люди були завжди дружелюбні. У церкві не

мало значення, наскільки ми відрізнялися від інших. Просто всі ми були друзями.

Одним із способів подолання своєї сором'язливості було надання допомоги в церкві. Усе почалося в Початковому товаристві. Я ділилася уривками з Писань під час спільного заходу. Я читала вголос під час уроку. Потроху я почала почуватися більш впевнено. Це допомогло мені відстоювати свої вірування.

Коли я була в четвертому чи п'ятому класі, моя сім'я жила у штаті Меріленд, США. У моїй школі не було багато членів Церкви. У мене були друзі, які були членами Церкви і які ними не були.

Коли я була підлітком, дехто з моїх друзів робив те, що суперечило моїм нормам. Однак вони не намагалися змусити мене робити те саме. Я вдячна, що друзі поважали мої вірування. Іноді я почувалася полишеною, бо не могла робити все те, що робили мої шкільні друзі. Однак у мене завжди були хороші відчуття, коли я дотримувалася своїх норм. Я вирішила, що буду жити за євангелією за будь-яких обставин. Моє свідчення міцнішало завдяки Початковому товариству й домашнім сімейним вечорам. Я зрозуміла, що я—дитина Бога.

Минули роки, і я дізналася, що двоє моїх шкільних друзів приєдналися до Церкви. Я так зраділа! Вони сказали, що спостерігали, як я жила за євангелією в дитинстві, і це допомогло їм прийняти рішення слухати місіонерські бесіди.

Мої дорогі юні друзі, ви—діти Небесного Батька. Якщо ви будете пам'ятати про цю істину *кожного дня*, вам буде легше жити за євангелією. ●

